

ΕΤΟΣ 52ον

24 Ὀκτωβρίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 43 (2682)

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

«Ἐπηρώτησε δέ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοί ἐστιν ὄνομα;»

Τά ὀνόματα ἀνέκαθεν εἶχαν σπουδαία σημασία γιά τήν ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία καί κατανόηση. Στήν Παλαιά Διαθήκη βλέπουμε πώς ὁ ἄνθρωπος, ὡς τό τελειότερο τῶν δημιουργημάτων, ἀπό τήν πρώτη στιγμή φέρει ἰδιαίτερο ὄνομα, δηλωτικό τῆς ἀτομικότητας καί μοναδικότητάς του. Τή σημασία τοῦ ἀνθρωπίνου ὀνόματος παρέλαβε καί ὁ Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος τήν ἀνέδειξε καί τήν προήγαγε, καθώς τήν ἀπεγκλήρωσε ἀπό τά ἀσφυκτικά χωροχρονικά δεσμά τοῦ παρόντος κόσμου τοποθετώντας τήν στήν ἐσχατολογική διάσταση.

Πότε δίνεται τό ὄνομα;

Τό ὄνομα, κατά τήν τάξη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, δίνεται τήν ὄγδοη ἡμέρα ἀπό τή γέννηση τοῦ βρέφους. Ἡ ἐκκλησία τοποθετώντας τήν ὀνοματοδοσία κατά τήν ὄγδοη ἡμέρα θέλει νά καταστήσει τό ἀρτιγέννητο παιδί μέτοχο καί κοινωνό αὐτῆς τῆς νέας πραγματικότητας καί νά καταδείξει σ' αὐτό τή δυναμική πορεία τῆς καταξιωμένης ἀνθρώπινης ζωῆς, κατάληξη τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Βλέπουμε ἐδῶ ὅτι ἡ ἐκκλησία θεωρεῖ τό βρέφος, πού μόλις γεννήθηκε ὡς ὀλοκληρωμένο ἤδη ἄνθρωπο, τό ἀντιμετωπίζει μέ τήν ἴδια πρόνοια πού ἀντιμετωπίζει τόν κάθε ἄνθρωπο. Τό ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ δίνει ταυτότητα ὡς πρόσωπο καί διαβεβαιώνει τή μοναδικότητά του. Γι' αὐτό καί φροντίζει πλέον νά τοῦ δώσει ὄνομα. Δέν θεωρεῖ τό βρέφος ἀπλῶς ἄνθρωπο, γενικά καί ἀόριστα, οὔτε σάν φορέα μιᾶς ἀφηρημένης κι ἀπρόσωπης φύσης.

Γιατί γιορτάζουμε;

Ὁ ἄνθρωπος πλάσμενος κατ' εἰκόνα Θεοῦ εἶναι ἀπό τή φύση του προορισμένος νά γιορτάζει τόν Ἅγιό του καί ἔτσι νά θυμᾶται τό Θεό. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 27-39)

Ἡ θεραπεία τῶν δαιμονιζομένων

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἴδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράξας, προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρηγγεῖλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσων τὰ δεσμά, ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. **Ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοὶ ἔστιν ὄνομα;** Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὄρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἀπεπνίγη. Ἴδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον, ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὔρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες, πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν, ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο. Αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε, καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

ὁ Θεολόγος πλέγει χαρακτηριστικά «κεφάλαιον ἑορτῆς μνήμη Θεοῦ». Ἡ χριστιανικὴ γιορτὴ, ὡς βίωμα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοηθεῖ ἔξω ἀπό τή δοξολογία τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ καί τήν ἐμπειρία τῆς θείας δόξας, ἔξω ἀπό τή νέα πραγματικότητα πού δημιούργησαν στόν κόσμον τά γεγονότα τῆς θείας Οἰκονομίας, τῆς Σάρκωσης τοῦ Λόγου, τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Πάθους καί τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ. Γεγονότα πού ἔδωσαν νέο νόημα στό χρόνο, τό χώρο, στόν ἄνθρωπον, στόν κόσμον, στήν ἴδια τή ζωή.

Τό περιεχόμενο τῆς χριστιανικῆς ἑορτῆς μέσα στήν Ἐκκλησία

Ὁ ἄνθρωπος γιορτάζει, γιατί γιορτάζει καί ὁ Χριστός. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός πλέγει ὅτι «ἡμῖν ὁ Χριστός τὰς ἑορτάς ἐκτετέλεκεν». Τό περιεχόμενο τῆς ἑορτῆς εἶναι ἡ χαρά τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ χαρά τῆς σωτηρίας. Μιά ἐμπειρία πού βιώνεται μέσα στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀπό τοὺς Πατέρες

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρό, ἐρχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τήν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν τόν συνήντησε κάποιος ἀπό τήν πόλιν, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνια ἀπό πολλά χρόνια· δέν ἦταν ντυμένος καί δέν ἔμενε σέ σπίτι ἀλλά εἰς τά μνήματα. Ὅταν εἶδε τόν Ἰησοῦν, ἔκραξε καί ἔπεσε εἰς τά πόδια του καί μέ δυνατήν φωνήν εἶπε: «Τί ἐπεμβαίνεις σ' ἐμέ, Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Σέ παρακαλῶ μή μέ βασανίσῃς». Διότι ὁ Ἰησοῦς εἶχε διατάξει τό πνεῦμα τό ἀκάθαρτον νά βγῆ ἀπό τόν ἄνθρωπον. Πολλές φορές τόν ἔπιανε καί τότε τόν ἔδεναν μέ ἀλυσίδες καί χειροπέδες καί τόν ἐφύλαγαν. Αὐτός ὁμως ἔσπαζε τά δεσμά καί ἐφέρετο ἀπό τό δαιμόνιον εἰς τās ἐρήμους. **Τόν ἐρώτησε δέ ὁ Ἰησοῦς, «Ποιό εἶναι τό ὄνομά σου;».** Ἐκεῖνος δέ εἶπε, «Λεγεών», διότι εἶχαν μῆ πολλὰ δαιμόνια μέσα του, καί τόν παρακαλοῦσαν νά μή τά διατάξῃ νά πάνε εἰς τήν ἄβυσσον. Ὑπῆρχε δέ ἐκεῖ μία ἀγέλη ἀπό χοίρους καί ἔβοσκε εἰς τό βουνό. Καί τόν παρεκάλεσαν νά τοῦς ἐπιτρέψῃ νά μπουῖν εἰς ἐκείνους. Καί τοῦς τό ἐπέτρεψε. Ἐβγῆκαν δέ τά δαιμόνια ἀπό τόν ἄνθρωπον, ἐμπῆκαν εἰς τοῦς χοίρους καί ὤρμησε ἡ ἀγέλη πρὸς τόν κρημνόν καί ἔπεσε εἰς τήν λίμνην καί ἐπνίγηκε. Ὅταν οἱ βοσκοί εἶδαν τί συνέβη, ἔφυγαν καί τό ἀνήγγειλαν εἰς τήν πόλιν καί εἰς τήν ὑπαιθρον. Ἐβγῆκαν δέ μερικοί νά ἰδοῦν τό γεγονός καί ἦλθαν εἰς τόν Ἰησοῦν καί εὐρῆκαν τόν ἄνθρωπον, ἀπό τόν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τά δαιμόνια, νά κάθεται κοντά στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ, ντυμένος καί σωφρονισμένος, καί ἐφοβήθησαν. Αὐτόπαι μάρτυρες ἐπίσης τοῦς εἶπαν πῶς ἐθεραπεύθηκε ὁ δαιμονισμένος. Τότε ὁλος ὁ πληθυσμός τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρηνῶν τόν παρεκάλεσε νά φύγῃ ἀπ' αὐτούς, διότι κατεῖχοντο ἀπό φόβον μέγαν. Αὐτός τότε ἐμπῆκε εἰς τό πλοιάριον καί ἐπέστρεψε. Ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τά δαιμόνια, παρεκάλεσε νά μείνῃ μαζί του, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε νά φύγῃ μέ τά ἐξῆς λόγια: «Γύρισε εἰς τό σπίτι σου καί διηγοῦ ὅσα σοῦ ἔκαμε ὁ Θεός». Καί ἔφυγε καί ἔλεγε εἰς ὅλην τήν πόλιν ὅσα τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

χαρακτηρίζεται ὡς «Ἐκκλησία ἐορταζόντων ἀξίως τοῦ Πνεύματος». Μιά ἐμπειρία πού ἀποκτᾷ αἰώνιες διαστάσεις, γίνεται «τύπος τῆς ἄνω χαρᾶς», ἀφού Χριστός, ἐκκλησία καί ἔσχατα, Βασιλεία δηλαδή τοῦ Θεοῦ, δέν χωρίζονται. Ὁ Θεός πιά δέν τιμᾶται σέ ὀρισμένα μεγάλα γεγονότα, ἀλλ' εἶναι σημεῖο ἀναφορᾶς καί μνήμης τοῦ ἀνθρώπου σέ κάθε στιγμή, σέ κάθε ὥρα, σέ κάθε ἡμέρα, σέ κάθε ἐορτή. Ὁ χρόνος στήν ἐκκλησιαστική ζωή εἶναι τό πλῆθισο μέσα στό ὁποῖο ξεδιπλώνεται ἡ ἀποκάθλιψη καί πραγματώνεται ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Μπορεῖ πιά ὁ ἄνθρωπος νά ξεπεράσῃ τό ἐμπόδιο τοῦ χρόνου καί νά ζήσῃ τό αἰώνιο καί τό ἀληθινό. Μποροῦμε ὅλοι μας νά κάνουμε τή ζωή μας ἕνα διαρκές Πάσχα.

† Ὁ Φ. Ἀ.

24 Ὀκτωβρίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Σ' ΛΟΥΚΑ
Ἀρέθα μεγαλομάρτυρος († β' αἰ.), Σεβαστιανῆς μάρτυρος.
Ἦχος: δ' – Ἑωθινόν: Γ' – Ἀπόστολος: Γαλ. β' 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν' 27-39.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 31 Ὀκτωβρίου, Ε' Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Γαλ. ζ' 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιζ' 19-31.

Παῦλος Μελλᾶς, ὁ πρωτομάρτυς τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος (100 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ)

...Ὁ Παῦλος Μελλᾶς ἦτο ψυχὴ φιλογερά, μέ ωραίαν καὶ ἐπιβλητικὴν μορφήν, προικισμένος μέ ὅλας τὰς ψυχικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρετὰς ἐνός μεγάλου ἠγέτου, γενναιοσύνη, θάρρος, πίστιν, αὐταπάρνησιν, ἐνθουσιασμόν, καρτερίαν, ἀφθαστον προσωπικὴν γοητείαν. Ὑπῆρξεν «ὁ ἡόρδος Βύρων τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος». Ἀνέδειξε τὸ φωτεινὸν πνευματικὸν μεγαλεῖον του ἐν μέσῳ πολλῶν ἀντιξοοτήτων. Τὸν ἀγῶνα του κατηύθυνε ἡ πίστις του εἰς ἀξίας καὶ ἀρχὰς καὶ τὸ τέλος του ὑπῆρξεν ὅμοιον μέ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀφνε νά διαφανῆ εἰς τὰς ἐπιστολὰς καὶ εἰς ὅλα τὰ γραπτὰ κείμενά του. Ὁ ἴδιος εἶχεν εἶπει: «*Τί σημαίνει εἰς ἄνθρωπος; Ἐνός ἀνδρός τὸ αἶμα ἐάν ποτίσῃ τὸ κῶμα τῆς Μακεδονίας θά ξυπνήσωσιν οἱ κοιμώμενοι, θά ἐγκαρδιωθῶσιν οἱ τρομοκρατηθέντες, θά φυτρώσωσιν ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς γῆς ἐκδικηταὶ καὶ σωτήρες*». Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ὄνομά του κατέστη σύμβολον τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος. Μορφή τυλιγμένη μέ τὸν φωτοστέφανον τοῦ ἐθνομάρτυρος κατέχει ξεχωριστὴν θέσιν εἰς τὴν ἱστορικὴν μνήμην τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀνάμνησίς του ἀνάγει τὴν σκέψιν μας εἰς τὰς μεγάλας ὥρας τῆς ἱστορίας καὶ ὁ ἠρωϊκὸς του θάνατος ἐπέχει θέσιν ἐθνικῆς διαθήκης καὶ πνευματικῆς σκυτάλης διὰ τὰς ἐπερχόμενας γενεάς...

(*Ἰωάννης Φ. Ἀθανασόπουλος, Θεολόγος - Φιλολόγος*)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατῆ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλῆ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸν Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημέριους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαισις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>